

Grad, sa atributom „moj”

Ilustracija: Dušan Ludvig

I ovdašnji „starosedeooci” i oni u čijim ličnim kartama piše da su rođeni u Pančevu i najveće lokalpatriote mogu nešto da nauče iz priče koja sledi.

Četvoročlana porodica, koja se zbog prirode posla njenog najstarijeg člana često seli po gradovima u celoj zemlji, nedavno je napustila gradić u južnoj Srbiji jer je tata dobio uhlebljenje u Beogradu. Naravno, ne i stan. Iz ekonomskih razloga, ali i zato što su od našeg sugrađanina, koji je to postao tek pre pet-šest godina, čuli lepe stvari o Pančevu – odlučili su da se presele u naš grad. Već posle nekoliko dana provedenih ovde nisu mogli, a ni hteli da sakriju oduševljenje Pančevom i njegovim stanovnicima!

Pošto su mama i tata iznajmili stan na Strelištu, dvoje dece, učenici nižih razreda osnovne škole, prešlo je u OŠ „Miroslav Mika Antić”. Umesto očekivane traume zbog promene, deca su presrećna, kažu: drugari su fantastični, škola i dvorište lepi, nastavnici dobri i nasmejani. Posle časova krenuli su s mamom u upoznavanje komšiluka; ona objašnjava da su svi s kojima je razgovarala, pitala ih da je usmere ka prodavnici ili pijaci – izuzetno ljubazni i predusretljivi. Izbor je, baj-d-vej, priča ova mlada žena, fantastičan, a sve je pritom blizu.

U njenom fokusu su, naravno, „predeli” što se nalaze odmah do Strele: Narodna bašta i „Aviv park”. Za naš najveći park kaže da je nešto najlepše i najfunkcionalnije što je u životu videla: dugačka kružna trim-staza, sprave za vežbanje, klupe podno stoletnog drveća, mnogo cveća i zelenila (pozdrav za Danila Bjelicu! – prim. aut.)... Kada je tema ritejl centar, takođe ne štedi na komplimentima: sve ti je nadohvat ruke, tržište radi svoje, pa su i cene i trgovci super, tu je i „Mek”! Ipak, najupečatljivije je ono što su joj deca rekla: „Mama, mi smo ovakve prodavnice za decu videli samo na televiziji, nismo verovali da zaista postoje”.

Tata je, prirodno, najpre prezadovoljan činjenicom da mu je radno mesto blizu: „Sednem u kola i za pola sata sam na poslu, u širem centru prestonice, malo je naselja u Beogradu s kojih bi brže do tamo stigao”. Smatra da je fama,

predrasuda, sve ono što je slušao o „kvalitetu“ vazduha u Pančevu, jer je s porodicom živeo i u mnogo smrdljivijim mestima. „Veliki grad ko veliki grad, nismo na pašnjaku“, kaže. Dodao je da će automobil koristiti samo za prevoz do firme u kojoj radi, a da će po našem gradu cela porodica voziti samo bicikle, jer „ima dovoljno biciklističkih staza, a i tamo gde ih nema, bezbednost nije veliki problem“.

Superfinale priče i poruka o tome kako došljaci vide naš (i njihov) grad sažeti su u rečenici koju je osmogodišnja devojčica izgovorila mami pred spavanje, pošto je ona primetila da joj je dete uznemireno: „Mama, neću da spavam, jer ne bih volela da se ujutro probudim i shvatim da sam samo sanjala da živim u Pančevu“.

I to je Pančevo. Mislimo o tome.

I radimo, onoliko koliko je do nas, u smeru da naš grad osećamo kao svoju kuću, kojoj uvek želimo sve najbolje. Sugrađanke i sugrađani – ne ružimo zgrade i ulice, skupljajmo ono što za sobom ostavljaju naši kućni ljubimci, uzimajmo fiskalne račune, plaćajmo poreze, poštujujmo starije, pomažimo hendikepiranima i bespomoćnima... Sugrađani političari, posebno oni na vlasti – zaboravite na partijsku pripadnost, ili, naprotiv, iskoristite sveopšti pomalo zaboravljeni trend da su svi članovi jedne te iste stranke i svakodnevno učinite nešto korisno za svoj grad. Pritom se ne bojte partijskih „kazni“ ako iskačete iz hijerarhijskog klišea, odgovarajte sugrađanima, radujte se njihovom odobravanju.

Svi zajedno – osmehnimo se apsolutnom strancu i prolazniku. Jer žive s nama.

Uz prihvatanje rizika da sve ovo zvuči naivno i neubedljivo, ali i s verom da je ispravno i moguće, pozdravljamo vas. Sa osmehom.

***

Posle 13 godina održana je „Parada ponosa“. Bilo je mestimičavih (žandarmerijskih) incidenata, a pridata im je medijska pažnja kakvu zaslužuju, pošto se radi o ljudima o kojima se radi.

Održana je. Građanima Srbije i planete poslata je poruka da smo deo civilizovanog sveta. Održana je parada; Beograd je pokazao da nije biblijska prepotopska pećina ili bogobojažljiva slepa ulica, da u njemu ne žive moroni, već savremeni ljudi. Ostati na putu civilizovanja ili opet čekati 13 godina?

Održana je „Parada ponosa“. Je l' bolelo?

Siniša Trajković